

**Don't ask me what you should do
if you are falling in love,
'Cos I've not found the answer for myself too.**
อย่าถามฉันว่าควรทำยังไงเมื่อเธอตกหลุมรักเขา
เพราะฉันเองก็หาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้เหมือนกัน

บทนำ

บางสิ่งกำลังปลุกฉันและพี่สาวในเช้าวันใหม่อย่างไม่ชวนพิศมัยนัก
เสียงโครมครามจากบ้านข้างเคียงดังมาอย่างต่อเนื่อง และเนื่องจาก
ว่าบ้านที่เราอยู่ในปัจจุบันเป็นทาวน์เฮ้าส์ชั้นเดียวขนาดสองห้องนอนไม่
ใหญ่โตนัก เพราะอย่างนั้นไม่ว่าบ้านข้างๆ จะทำอะไรก็ได้ยินแจ่มชัดไป
ซะหมด

แต่คนมีความสามารถเยี่ยงฉันแล้ว ฉันยอมทนนอนเอาหมอนอุด
หูต่อไปดีกว่าที่จะออกไปโวยวาย (จริงๆ คือซีซาลาด -.-) ก็ฉันเคยได้
ข่าวแว่วๆ มาจากคุณป้าแถวบ้านแล้วละนะว่าจะมีคนย้ายมาอยู่ข้างๆ
บ้านฉัน เพียงแต่ว่า...

โครมๆ!!!

นี่มันไม่เข้าไปหน่อยหรือไงกันเนี่ย TOT

แต่ฉันก็ยังคงนอนอยู่บนเตียง เอาหมอนขึ้นมากอดหูเอาไว้ แต่ได้
เสียงย้ายของ ทูบประตู ระเบิดบ้าน หรืออะไรสักอย่างจากบ้านข้างๆ

ก็ยังคงดิ่งลงมาอย่างต่อเนื่อง

"อ้ากกก! หนวกหูเว้ยยย!"

ฉันยังเงียบบอยู่ แต่มีเสียงหนึ่งโวยวายดิ่งลั่นมาจากห้องนอนที่ติดกันกับห้องฉัน เสียงนั้นดังมาจากบลอสซั่ม พี่สาวเจ้าอารมณ์ของฉันเอง บัง! เสียงเปิดและปิดประตูดังขึ้นพร้อมกับเสียงฮัมฮัม ฉันเลยยิ้มกริ่มคาดเดาเอาในใจว่าบลอสซั่มต้องออกไปโวยวายเพื่อนข้างบ้านคนใหม่แน่ๆ ดีจริงๆ ถ้าเป็นแบบนี้ความสงบสุขยามเช้าจะได้กลับคืนมาสักที ^^

8

บัง!

"ไ้บบลูม!"

"หะ...หา O()o?"

แต่มัน...หาเป็นงั้นไม่...

เมื่อๆ บลอสซั่มก็ผลึกประตูห้องฉันเข้ามาเสียงดิ่งลั่นจนฉันลุกพรวดตาดันโถยผ่านวมนาขึ้นกอดแทนการตั้งการ์ดแทบไม่ทัน

"ออกไปบอกไ้บ้านข้างๆ ซิวว่ามันยังเข้าอยู่!"

บลอสซั่มออกคำสั่งเสียงแข็ง แต่โห...คนจัดการเรื่องนี้ต้องเป็นฉันล่ะ

"ทำไมต้องเป็นฉันอะ --;"

"เพราะแกเป็นน้องฉัน --^"

เหตุผลที่เถียงไม่ออกเลยทีเดียว ถ้ายื่นใบลาออกจากการเป็นน้องร่วมสายเลือดของยัยนี้ได้ ฉันทำไปนานแล้วล่ะ ทุกคนเชื่อมั้ย TAT

"ไม่เอา"

ฉันยังคงยืนยันเสียงแข็ง ทำท่าจะลงไปนอนเอาหมอนอุดหูใหม่ แต่บลอสซั่มกลับเดินมาดึงหมอนออกไปจากอ้อมอกของฉันแล้วส่งสายตาเขม็งกลับมาให้แทน

"ฉันบอกให้ออกไปบอกบ้านข้างๆ =_++"

"..."

ด้วยความที่ฉันมีโรคสองซี่ประจำตัวอยู่แล้ว (ซี่เก็ยจและซี่ลาด)

ดังนั้นฉันเลยลองตัดสินใจจ้างหน้าบลอสซั่มกลับไปสักหน ก็ใครมันจะ
อยากไปดำเพื่อนข้างบ้านตั้งแต่วันแรกเจอกันล่ะ

เพียงแต่ว่า...

"แกจะออกหรือไม่ออก = _^^"

"ออกไปบัดเดี๋ยวนี้เลยจ๊ะ TAT"

จึงได้แค่สองวินาทีเท่านั้นแหละ ฉันก็พยักหน้ารับคำหึงๆ ยอม
ยกธงขาวเลยทีเดียวนะ แง...ทำไมฉันช่างซี้ซลาดได้ปานนี้ละ

หลังจากลุกไปเข้าห้องน้ำล้างหน้านิดหน่อยเพื่อให้ไร้ซีตาโดยไม่
เปลี่ยนชุดนอนและไม่หวีผม ฉันก็เดินออกจากบ้านไปสู่อบ้านข้างๆ

ประตูรั้วบ้านนั้นเปิดทิ้งเอาไว้ เพราะงั้นฉันเลยถือวิสาสะเดินเข้าไป
ทันที เสียงภายในบ้านนั้นยังคงดังโครมครามตึงตึงเป็นระยะๆ โดย
ที่เจ้าของบ้านคนใหม่หายไปกับสารพัดกล่องกระดาษบรรจุสิ่งของและ
เหล่าเฟอร์นิเจอร์ และทางเดียวที่ฉันจะบอกให้เขาเบาเสียงลง (เพื่อ
บลอสซั่ม) ได้นั้น ฉันจึงต้องเดินเข้าไปถึงตัวบ้าน ซะโงกหน้าผ่านบาน
ประตูเข้าไปภายในบ้านหลังเก่าที่ปรับปรุงข้างในซะใหม่เอี่ยมอลังจนน่า
มาอยู่ด้วย

"ใครนะ"

เสียงหนึ่งดังออกมาจากห้องนอนทางด้านขวามือที่เปิดประตูแง้ม
ไว้เพียงแค่นิดเดียว เสียงนั้นทุ้มต่ำ ฟังแบบไม่ต้องส่งไปให้ซีรรับรั้มประมวล
ก็รู้เลยว่าเพื่อนข้างบ้านฉันเป็นชายแน่ๆ แถมดูท่าจะวัยไม่ได้แตกต่างจาก
ฉันมากซะด้วย

"เออ...ฉันเป็นเพื่อนข้างบ้านคุณนะ"

แต่...จะเป็นเพศไหนก็ได้มีผลอะไรกับฉันคนนี้อยู่ที่นั่นแหละ สภาพ
ปกติของฉันก็เชื่อว่าสบาย ยิ่งมาอยู่ในสภาพแรกตื่นหุดหุดตอนแบบนี้
แม้แต่มด หนู แมลงสาบบังเอิญเหลือบขึ้นมาจ้องตามันยังวิงหนีเลยล่ะ

--;

"จ้ะหรือ"

เสียงนั้นเงียบไปนิดหน่อยก่อนจะตามมาด้วยเสียงกุกกักและเสียง

10

เดินตึกๆ ออกมาจากภายในห้องนั้นแทน
เจ้าของบ้านคนใหม่เปิดประตูห้องนอนทางขวานั้นและเดินออกมา
จนถึงชั้นที่ยืนเกาะริมประตูเอาไว้พร้อมกับแยมรอยยิ้ม
"โหะที...ผมทำเสียงดังเกินไปหน่อยใช่ไหม? ^^;"
"O_O"
น้ำเสียงทุ้ม ร่ามสูงโปร่ง ดวงตาสีน้ำตาลที่ฉายแววระยับ เส้นผม
สีดำลึบขอยระตั้นคอ ใบหน้าเนียนใสคมคายแสนดูดีที่กำลังแยมรอยยิ้ม
น้อยๆ อย่างเรใจว่า...
ใช่แล้ว...หมอนี่ดูดีไปหมดเลย!
ฮ่า...ดูเหมือนเรื่องวุ่นวายในชีวิตแสนเรียบง่ายของฉันกำลังจะเริ่มตัน
ขึ้นแล้วสินะ

1

ผู้ชายหัวสีส้มข้างบ้าน

ปัง!
เสียงปิดประตูจากบ้านข้างๆ ดังขึ้นอีกครั้ง นั่นเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่า
นายข้างบ้านฉันแต่งตัวเสร็จแล้วและกำลังจะออกไปเรียน
"ไอ้ย...หนวกหูที่สุด ไอ้ข้างบ้านอีกแล้วลิเนี่ย =_="!
แล้วต่อจากเสียงของนายบ้านข้างๆ ก็เป็นเสียงโหวกเหวกไว้ววย
จากบลอสซั่ม พี่สาวจอมโหด
"บลูม แต่งตัวเสร็จหรือยัง ฉันจะไปมหาวิทยาลัยแล้วนะ"
"เสร็จแล้วน่า -_-"
ฉันเปิดประตูห้องออกมาพร้อมกับผูกเนกไทสีแดงของตัวเองอย่าง
ลวกๆ ไปด้วย ชุดนักเรียนของโรงเรียนขัตติยาของฉันนี่มันก็สวยดีหรอก
นะ เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำ กระโปรงจีบรอบสีขาว เนกไทสีแดง มีสูทสีขาว
คลุมทับอีกด้วย ดูดีไฮโซไฉย้อย...แต่มาติดตรงที่ต้องยุ่งยากผูกเนกไท
นี่แหละ ฉันผูกเก่งซะเมื่อไหร่กัน วันหนึ่งเบี้ยวขวา อีกวันเบี้ยวซ้ายได้

ตลอด --;

"งั้นก็ไปเปิดประตูไว้ได้แล้ว ฉันเก็บของอีกแป๊บ"

บลอสซั่มซึ่งนำออกไปทางประตูบ้านขณะที่ตัวเองกำลังปิดมาศคาร่าที่ชนตาซ้าย...ขอบใจนะ ได้ข่าวเมื่อก็บอกว่าจะออกไปมหาวิทยาลัยเมื่อก็อีกทีบอกว่าเก็บของก่อน แต่นี่ยังปิดมาศคาร่าอยู่เลย เธอะ ที่กับน้องล่ะเร่งเอาๆ เธอะ --^

ป่นโนใจเสรีก็คิดว่ากระเป๋าดีนออกมาเปิดประตูไว้หน้าบ้านแล้วออกไปยืนรอลอยที่บลอสซั่มตั้งพร้อมกับป่นมูบมิบตามลำพังต่ออีกนิดปรี้นนน...

"=()=";

รถมินิคูเปอร์สีชาวดำคันหนึ่งถอยพรวดมาตามถนน ผ่านตาฉันที่กระโดดหลบได้ทันท่วงทีก่อนจะจอดที่หน้าบ้านข้างๆ

"บ้าเค๊ย...ลืมได้ไงเนี่ย!"

เสียงเปิดประตูดังขึ้นพร้อมกับเสียงสบถที่ดังขนาดฉันยังรู้สึกถึงความหุดหิดได้อย่างชัดเจน ผู้ชายผมสีส้มในชุดนักเรียนซึ่งเป็นเสื้อยืดสีดำเหลือवलับมามองหน้าฉันชั่วแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปและก้าวขาพรวดๆ เข้าบ้านโดยไม่หันมาแลเหลียวหรือขออภัยใดๆ เหมือนว่าไม่ได้สนใจฉันซะด้วยซ้ำ...

แต่ไม่แปลกเท่าไร ฉันชินชากับเรื่องที่ใครๆ ไม่ใส่ใจตัวตนประมาณนี้มานานแล้ว --

"อ้าว ไอ้เด็กข้างบ้านเรายังไม่ไปอีกหรือไง"

บลอสซั่มถอยรถออกมาจากบ้าน รับฉันขึ้นรถก่อนจะเริ่มปั่นถึงเพื่อนข้างบ้าน

"เฮอ เจ้าเด็กนั่นอยู่โรงเรียนเดียวกับบลูมนี่ ไช้มะ"

"อือ"

ฉันพยักหน้าตอบบลอสซั่มพร้อมๆ กับพยายามจัดเนกไทของตัวเองให้เข้าที่เข้าทางเสียที แต่จัดยังไงมันก็ยังเบี้ยวอยู่ดีนั่นแหละ --;

ใช่แล้ว...นายหัวส้มนั่นอยู่โรงเรียนเดียวกับฉัน รู้สึกว่าเราจะอยู่ ม.4

เหมือนกันด้วยแต่อยู่คนละห้อง ฉันเรียนอยู่สายวิทย์ แต่ไม่รู้หมอนั้นเรียนสายอะไร (ไม่อยากจะรู้)

และฉันยังไม่ได้บอกอีกอย่างใหม่...

...ว่านายหัวส้มที่บลอสซั่มบ่นได้ป็นดินนั้นะ...คือคนคนเดียวกับหนูมน้อยหน้าผมสีดำข้างบ้านตัวเอง เพียงแค่เกือบสองอาทิตย์หลังจากที่หมอนี้ย้ายเข้ามาอยู่ข้างบ้านฉัน ฉันก็พบกับความเปลี่ยนแปลงในสีผมและจำนวนรูที่หูของเขาจนไม่คาดฝันเลยทีเดียวนะ เพิ่งจะรู้ว่ามนุษย์เราหลายพันธุ์ได้ก็คราวนี้ละ --;

"หือ โรงเรียนแก่นี้มีแต่เด็กประหลาดนะ"

"ยังไง"

"ก็เจ้าหัวส้มเมื่อก่อนหน้าตาดีดีแต่ดันทำหัวชะสีส้มอย่างกับสีน้ำชาแถมกลับบ้านแต่ละวันก็ตึกตื่น"

อืม...ฉันเห็นด้วยอะนะ

"แล้วตัวอย่างสำคัญที่นี้"

บลอสซั่มซึ้นิวมาที่ฉันพร้อมกับเบ้าปากแทบเปีย

"แกเป็นนักเรียน ม.4 หรือเป็นนักเรียนอาชีวะกันแน่นะ เอ้อ...

น้องสาวฉันทำไมมันขาดแคลนความสุขได้ปานนี้น้า"

"=_=^"

เอาเหอะ...สุดท้ายก็วกกลับมาเข้าตัวฉันได้ทุกที เซอะ!

"นี่ เมื่อเข้าฉันเห็นพีโอเปียมด้วยละ ><"

บรรดากลุ่มสาว ๆ ร่วมห้องฉันเริ่มจับกลุ่มเม้าท์กันอีกแล้ว

"ฮือ พีโอเปียมเยอะเนอะ อย่างกับราชินี ขนาดเราเป็นผู้หญิงยังหวั่นไหวตามไปเลย"

"นั่นสิ ไม่แปลกหรอกทีจะมีสองหนุ่มรุ่มแรงแง่งนะ"

"บ้าเหอ เรามีหลายหนุ่มนะ แต่มีแค่พีโอเปียมกับพีคิลินเท่านั้นที่ผ่านด่านดุอรหันต์ของพีโอเปียมได้นะ"

"ก็สมัยก่อนพวกเขาเป็นประธานสถานนักเรียนกับรองประธานสภา

นักเรียนมาด้วยกันนี่นา ><"

ฉันนั่งฟังบรรดาเพื่อนร่วมห้องคุยกันชนิดน้ำลายแตกฟองฝอยๆ ก่อนจะลอบถอนหายใจเหนื่อยหน่ายกับตัวเอง

เฮ้อ...สวयงั้นเหรอก สำหรับฉันจะส่องกระจกดูก็ทึบก็ไม่มียกจะเห็น คำประมานั้นไหล่ออกมาได้ยลเลย ไม่เข้าใจสักนิด ทั้งๆ ที่พ่อแม่ฉันก็ดี บลอสซั่มก็สวยเจดชะ แต่โหงฉันกลับเหมือนรับเอาเย็นด้วยทุกอย่างที่ไม่มีใครต้องการมาใส่ตัวซะได้ละ --;

"บลูม แก่ไม่มีความเห็นอะไรเลยเหรอก"

"ไม่อะ --"

โฮม เพื่อนซี้เพียงคนเดียวที่มักลากฉันไปร่วมวงสนทนากับกลุ่มเพื่อนคนอื่นเสมอหันมาถามฉัน แต่ฉันก็ส่ายหน้ายกๆ ตอบกลับ

"แกก็...ไปถามอะไรกับบลูม เรื่องสวยๆ งามๆ นี่ถือเป็นของต้องห้ามของยัยนี่นะ --;"

เพื่อนสองสามคนในกลุ่มเม้าท์พากันให้ความเห็นบ้าง ถึงจะฟังดูแทงทะลุคอหอย แต่ฉันก็เห็นว่ามันคือความจริง

ฉันกับความสวยเนี่ย...ถือเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันไม่ได้เลยละ =_="

"เฮ้อ ชอบคิดอะไรเง่าเนะบลูม"

โฮมถอนหายใจพลางเอื้อมมือมาปัดๆ เอาผมม้าที่ยาวเกินจินลงมาปรกหน้าปรกตาออกจากหน้าผากฉัน

"พ่อแม่แกก็หน้าตาดีทั้งคู่ไม่ใช่เหรอก ฉันเคยเห็นพวกเขาตอนที่มาปฐมนิเทศนี่นา"

"อือ"

"พี่บลอสซั่มก็สวยจะตาย"

"อือ"

"...แล้วทำไม"

" 'แล้วทำไมแกคิดว่าแกไม่สวย' ฉันรู้กันว่าแกจะต่อด้วยประโยคนี้ เลิกถามเหอะน่า --"

ฉันยกมือขึ้นโบกไปมาเพื่อให้โฮมและบรรดาผองเพื่อนคนอื่นหยุด

หัวข้อเม้าท์เข้าตัวฉัน เพราะรู้ว่าสุดท้ายแล้วมันจะลงเอยด้วยประโยคประมาณไหน

"เออ แล้วแกจะคิดแบบนั้นทำไมละ"

"...เพราะฉันไม่สวย --"

"เฮ้อออ~"

เสียงถอนหายใจดังขึ้นโดยพร้อมเพรียงกันทั้งกลุ่ม ยิ่งกว่าตอนที่พระสงฆ์มาร่วมนมตบนพระพุทธรูปเจ้าจะแสดงโอวาทปาติโมกข์ซะอีก "งี้เงาะ~"

14

เสียงสบถเบาๆ ไม่ชวนพิศมัยดังมาจากทางมุมขวาของห้อง จากคนที่ไม่ได้มานั่งร่วมกลุ่ม จากยัยเพื่อนร่วมห้องผู้ถูกยกให้เป็นดาวประจำห้องเพราะความที่มีหน้าตาดี (หน่อยๆ)

เอาอีกแล้วยัยนี้...ขนาดฉันไม่ได้ไปนั่งอยู่ใกล้ๆ แล้วเขียนะ พันจะขึ้นหรือไปถึงได้ค้นปากกัดได้กัดดีไม่เลิกเนี่ย --^

"คนขี้เหร่ ทำยังงั้นมันก็ไม่มีทางจะดูดีขึ้นได้หรอก"

"พื้งค์!"

"ฉันพูดผิดตรงไหน ก็ยัยนั่นขี้เหร่จริงๆ นี เฮอะ!"

พื้งค์เข็ดหน้าขึ้นปรายตามองมาทางฉันด้วยหางตาจิกๆ ก่อนจะสะบัดหน้าไปอีกทางพร้อมกับแบ่ปากอย่างกับท่าที่คุณหนูคุณนางนางร้ายละครจอแก้ว ถ้ายัยนั่นได้เป็นนางร้ายในทีวีล่ะก็ ฉันก็อยากได้บทผู้สังกตนางร้ายยอดมู๋ล้างผลาญกระชากยัยนั่นมาจิกตบสักทีเหมือนกันละ

แต่...นั่นมันก็แค่ความคิดละนะ --;

"เปลี่ยนเรื่องเหอะ มาคุยเรื่องนี้กันดีกว่า...ได้ข่าวเรื่องการประกวดขวัญใจชมรมกระจายเสียงของโรงเรียนหรือเปล่า ^^;"

เพื่อนร่วมกลุ่มเม้าท์คนหนึ่งพยายามเบี่ยงประเด็นช่วยฉันจากยัยพื้งค์ แต่หัวข้อมันดันวกเข้ามาแทงหัวฉันอีกรอบซะได้

"แหะ~! ชมรมกระจายเสียงร้างๆ นั่นนะเหรอ~"

เสียงยัยพื้งค์ร้องแหะเหมือนเรียกความสนใจดังกว่าเดิม

"ชมรมที่คนขี้เหร่แถวๆ นี้อยู่สินะ หี ร้างพอกันไม่มีผิด"

แห่งสิ เพราะไอ้หัวเรื่องใหม่ของชมรมกระจายเสียงที่ว้านนั้นะมัน
คือชมรมของตัวเอง --^

ยัยสมองจืดสีชมพูนั้นพยายามจะวกกลับมาเฉาะหัวฉันอีกรอบให้
ได้ จริงแล้วฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันนะว่าทำไมยัยนี้ถึงได้ม็อคดิบับอะไร
กับฉันนักหนา หรือว่าเราเคยมีเรื่องกันมาเมื่อชาติปางก่อน แล้วชาตินี้
ยัยนี้เลยตามมาล้างแค้นรังควานฉันอยู่นั้นนะ =_=^

"นี่ๆ เห็นว่าช่วงนี้เริ่มคั๊ดตัวแล้วนี่นา ^^;"

เพื่อนในห้องอีกคนยังพยายามเบี่ยงเบนประเด็นออกไปอีกรอบ แต่
ขอโทษเหอะนะ...ไม่ได้พ้นจากชีวิตฉันเลย --;

"เออ นั่นสิ เธอไม่ลองสมัครดูหรือฟังก์ เธอสวยออกนี่นา"

แล้วพอเห็นว่ายัยฟังก์คงไม่เลิกราวใ้ง่ายๆ เพื่อนคนหนึ่งก็เลยลอง
ดึงเอายัยนั้นเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมๆ ไล่ลงไปหน่อย เพื่อจะเลิกกับ
หัวฉันได้

"ซี! กับแค่ตำแหน่งคนสวยประจำชมรม"

แต่...ยัยฟังก์สาวสวยสุดยอดแห่งความมั่นใจใน (หลง) ตัวเองหรือจะติด
กับง่าย ๆ ยัยนั้นน้อมรับคำชมตัวเองอยู่หรอก แต่หลังจากนั้นก็เชิดหน้า
ขึ้นจีบปากจีบคอแหะเล็มต่อได้อย่างรวดเร็ว

"ทำไมคนอย่างฉันต้องลุดตัวไปสมัครประกวดพรรคนั้นด้วยล่ะ"

ยี่! จมูกยัยนี้ยี้ดขึ้นกว่าเดิมอีกสักสิบเซนติเมตรเห็นจะได้ จากการ
พยายามเชิดหน้ายี้ดตัวเองขึ้นเนี่ย

"อ้อ ถ้าจะให้ประกวด..." ยัยฟังก์พูดต่อพร้อมเหล่ห่างตามาทาง
ฉัน...อีกครั้ง "...ก็ให้ยัยซีเหว่ที่เป็นถึงรองหัวหน้าชมรมสมัครเองก็แล้ว
กัน"

เฮอะ! ว่าแล้วว่ายัยนั้นต้องวกกลับเข้ามาแทงคอหอยฉันจนจนได้
ขอบคุณมาก! --^

ด่วน! เปิดรับสมัครผู้เข้าประกวดชิงตำแหน่งขวัญใจชมรมกระจาย
เสียง

16

เพื่อค้นหาสาวสวยมากความสามารถคนใหม่มาเป็นพรีเซ็นเตอร์
ให้แก่ชมรมกระจายเสียงแห่งโรงเรียนขัตติยาของเรา!

เปิดรับสมัครตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป สมัครด้วยตัวเองได้ที่ชมรม
กระจายเสียง!

"เฮ้อออ~ --;"

นี่ชมรมเรามันแต่ดับด้วย สมาชิกชมรมน้อย แถมยังไม่ถึงขนาด
ที่ต้องทำแบบนี้เลยหรือไงกันนะ

ฉันยืนมองป้ายรับสมัครขนาดเท่าแผ่นโปสเตอร์ที่ติดอยู่บนหน้าชมรม
ตัวเองพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนเกิดคำถามพร้อมคำตอบในใจตัวเอง

ถูกต้อง! ชมรมเรามันน้อยคนเสียจนเหมือนชมมรปร่างอย่างที่ยัย
ชมพูปรุติ์พูดจริงๆ นั่นแหละ มีสมาชิกเยอะมากกก...ตั้งสามคน! มี
หัวหน้าชมรม ฉัน แล้วก็สมาชิกอีกคนเดียว

ฉันยังเสียดายของอยู่ทุกวันที่เมื่อไหร่จะโดนประกาศยุบชมรมนะ TAT

"โอ๊ย...ยังจะให้ผมช่วยอะไรที่อีกล่ะครับ"

เสียงโอดครวญชวนสงสารดังออกมาจากห้องชมรมกระจายเสียง
ตอนที่ฉันจะสายตาออกจากแผ่นป้ายแล้วเดินคอตกสุดสลดในอาคาร
ชมรมที่มีสมาชิกอยู่เยอะแทบนับไม่ถ้วนของตัวเอง

"อะไรของนายเนี่ยซีลอน ปนจริงๆ"

"เฮ้อ...พี่ก็องค์ครับ แค่นี้ผมก็โดตงานที่ร้านมาหลายวันแล้วนา
--;"

"ฉันไม่สนล่ะ นายมานี้เพราะมีหน้าที่จากสถานักเรียนไม่ใช่หรือไง"
หนึ่งในสองเสียงนั้นคือเสียงพี่ก้อง หัวหน้าชมรมที่มีสมาชิกล้าน
แปดของฉันเป็นแน่แท้ (ยังไม่เลิก) แต่อีกเสียงฉันไม่ค่อยคุ้นเท่าไร

"ก็จะให้ทำไปล่ะ ในเมื่อปิดประกาศมาสัปดาห์แล้วยังไม่เห็น
มีใครมาสมัครเลยสักคน แล้วแบบนี้ชมรมที่ไม่ต้องยุบตัวในเร็ววันนี้
หรือไง"

"แล้วจะให้ทำไปได้อีกล่ะครับ --;"

ฉันชะงักคอผ่านประตูชมรมเข้าไปก่อนจะพบว่าหัวหน้าชมรมฉัน